

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Pedrolo

En 1975, els teatreros de l'Esquella-Teatre vam estrenar *Situació bis* del segarrenc Manuel de Pedrolo, content perquè se'l tingués com a dramaturg en terres lleidatanes. A *Situació bis*, Pedrolo planteja la situació que malviuen uns personatges enclaustrats i que un bon dia decideixen carregar-se els qui ostenten el Poder canviant unes persones per unes altres. Greu error, diu Pedrolo: el quid de la qüestió no radica en el canvi de personatges, sinó d'estructures polítiques. Que la substitució no és canvi. És situació bis. L'obra va estar erròniament qualificada com Teatre de l'Absurd. Ganes de marejar la perdiu. Pedrolo escrivia en depuració minimalista per burlar les tisores de la censura franquista. Segueixo. Aquí i ahir, no tinc cap dubte que el Pedrolo del *Mecanoscrit del segon origen* combregaria amb la causa sobiranista. És a dir, quan toca reiniciar Edeïns post-apocalíptics. Abracadabra! Fet i dit. Hop la! L'Adam-Carles Puigdemont, l'Eva-Elsa Artadi i el Serpent-Oriol Junqueras que els proposa mossegar la poma de la discòrdia secessionista. O més idiota: que l'Àngel Exterminador-Gabriel Rufián els aboqui un cagarrós Diluvi Universal de pa sucat amb *tumacat*. A hores d'ara, i considerant el treball literari d'un home not pencaire, no tinc tan clar que el Pedrolo de *M'enterro en els fonaments* combregués amb les rodes de molí dels *Puigdemont's Boys*.